

pevnost

edice

Lucie a Petra
Lukačovičovy
a další

Cesta Rudé tanečnice

část první

Lucie a Petra Lukačovičovy a další

CESTA RUDÉ TANEČNICE

(část první)

Lucie a Petra
Lukačovičovy a další

CESTA
RUDÉ TANEČNICE
(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Lukačovičová, Lucie Lukačovičová,
Barbora Beránková, Petr Urban, Adéla Vaňková, 2013
Cover © Jana Šouflová & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN 978-80-7425-106-1

Prolog

Hra o balíček

Budova chrámu Aristoníké, bohyně spravedlnosti, byla nepochybně jednou z nejpůsobivějších staveb v Lekantě. Umně vytesané sochy znázorňující dávné učence a politiky města shlížely z výšky na každého, kdo se nechal okouzlit krásou výtvorů sochařských mistrů. Vysoké sloupy podpíraly zdobenou kopuli. Den co den toto místo připomínalo všem, že Lekanta, perla mezi přístavy, má být na co hrdá – že zde vládne klid, tradice a pevná ruka spravedlnosti.

Noční vítr se prohnal ztichlým nádvořím, roztočil sukni mladé dívky a vytrhl ji tak ze snění. Vzpomínala na těch několik lidí, kteří jí vyprávěli slavné příběhy o nádheře přístavního města, o udatnosti jeho námořníků, o nenáviděných, sluncem spálených Asmánech, již ve svých palácích ze slonoviny kdesi za mořem snili o tom, že si perlu mezi přístavy jednou násilím přivlastní.

Většinou s těmi lidmi spala. Někdy se to celé odehrálo rychle, v jedné ze zapadlých uliček – milování s pachutí mužské potřeby a ženského ponížení. Jindy jako kulisa sloužil pokoj jednoho z mnoha lekantských vykřičených domů nebo hostinců – pachutí ponížení ale nezmizela.

Dívka někdy uvažovala, jestli bylo v jejích silách něco změnit – jestli se mohla vzepřít, živit se jinou prací, zahnat

čtrnáct let probrečených nocí daleko do minulosti. Jestli za to mohl její otec, který místo aby našel hrdinskou smrt ve vlnách moře, potkal bledou dámu na dně sudu pálenky z bramborových slupek. Jestli za to mohla její matka, která ji ten večer, kdy pohřbili otcovo tělo, vyhnala z domu. Jestli za to mohla sama, když se slzami v očích proklela matku ke čtyřem světovým stranám a k Naarunovi, bohu moří...

Noční chlad dívce připomněl, že čas utíká. Ještě jednou se otočila, aby se ujistila, že postava v tmavém plášti mizí za roh ulice. Snad podesáté zkontrolovala malý balíček, jež svírala v dlaních.

Netušila, co je uvnitř. Nechtěla to vědět. Stačilo vědět, komu je třeba jej předat. Pravda byla v Lekantě jednou z mnoha cest do mokrého mořského hrobu.

Vyšla od chrámu a vydala se úzkými uličkami k okrajovým čtvrtím města. Cestou narazila na několik hloučků opilých lidí, mužů i žen. Jejich nadávky a vzlyky, které noční vítr donesl až k ní, jí vehnaly slzy do očí.

„Vraťte mi syna, vy černí zkurvysyni! Bylo mu teprve šest!“

„Poteče asmánská krev!“

„Pomstíme Palagosta! Pomstíme!“

Už téměř měsíc byly tyto výkřiky slyšet po celém městě – lišil se jen počet mrtvých příbuzných, jejich jména a věk.

Palagosta. Zvuk toho jména jí roztrásl kolena a donutil ji na chvíli se opřít o zeď jednoho z oprýskaných domů. Palagosta. Město na ostrově Katyra, které bývalo jedno z nejkrásnějších. Město, které vypálila vojska Asmánů a jehož obyvatele povraždili jako prasata. Udýchaný posel přinesl zprávu o hlavách i torzech těl nabodaných na kůlech, o nekonečné hostině pro vrány. Palagosta – důvod, proč nyní mí-

řila do jedné z uliček beze jména, rozhodnutá předat tajemný balíček, ochotná udělat cokoliv. Jen proto, aby jí příjemce balíčku řekl o něm. O jejím Diniovi.

Dinie byl první, kdo si ji nevzal jako poslední děvku. V čistém pokoji jednoho z hostinců nechal oběma přinést svažené víno a omlouval se, že se teprve dnes vrátil z moře. Při druhém pohárku jí řekl, že se mu líbí její oči. Mezi čtvrtým a pátým jí vyprávěl, že slouží jako voják na lodi jednoho z místních kapitánů. Při šestém se sklopeným zrakem šišlavě přiznal, že ještě se ženou nebyl.

Po té noci, kdy mu ukázala pohyby těla, které dosud neznal, přicházel znovu a znovu. Vyprávěl o velkých plánech a postupně to došlo tak daleko, že začali věřit ve společnou budoucnost. V nový zítřek ve městě, jež na odiv staví krásu paláců a malebných kostelů, zatímco ukrývá špínu a beznaděj v temných uličkách, kde i stráž chodí ve třech a se strachem v očích.

Dinie jí jednoho dne oznámil své povýšení na seržanta a zvýšení platu. Objala ho a políbila do vlasů. Hrdě dodal, že je převelen do Palagosty.

Chlad lekantské noci se jí zakousl do těla a přiměl jí zrychlit. Procházela křivolakými uličkami rychle a potichu, s hlavou skloněnou. V dlaních svírala balíček a mezi rty poprvé za svůj život drmolila vystrašenou modlitbu k Moreně, paní nad životem a smrtí.

„Tak jsi přece jen přišla, maličká.“

Nadskočila, když zaslechla hrubý hlas. Rozhlédla se kolem sebe a poznala, že je na správném místě. Poblíž zaslechla šumění vody a napravo od sebe viděla zašlé dveře s podivným znakem na rámu.

Proti ní stála vysoká postava v dlouhém plášti. Tvář jí kryla kápě.

„Řekněte mi, žije Dinie? Sloužil v Palagostě...“

„Máš to, co chci?“

Z mužského hlasu čísel chlad, smrt a temné hlubiny moře.

„Můj Dinie, řekněte, přežil?“

„Tu zásilku, děvko!“

V roztřesené ruce mu podávala balíček a snažila se překonat svůj strach.

Muž si zásilku vzal a rychle ji schoval pod záhyby pláště.

„Brzy se s ním setkáš, slibuju.“

Usmála se na něj, šťastná a spokojená. Usmívala se i ve chvíli, kdy jí jeho ostrá dýka přetala krční tepnu.

Umírala tiše, v jedné ze ztichlých ulic Lekanty. Zapomenutá a bezejmenná.

* * *

Muž se nedbale rozhlédl kolem sebe. Nestávalo se, že by hlídky navštěvovaly tuto část města. Stráže dobře věděly, kam nechodit, čemuž pomohlo i několik mincí jejich nadřízeným. Rychle pohlédl na umírající dívku. Měl dobrou náladu, zásilka dorazila v pořádku. Zmatek po pádu Palagosty usnadnil mnohé obchody. Spoustu zoufalců rádo předávalo balíčky, zatímco hledali odpovědi na své prosby. Byli schopni uvěřit všemu.

Muž se ještě jednou rozhlédl a pak se vydal pryč. Nevěděl, co je v balíčku, a ani ho to nezajímalo. Věděl jen, že jej má předat jakémusi míšenci. Konečného adresáta neznal a nijak toho nelitoval.

To, co věděl, bohatě stačilo. Alespoň v Lekantě, perle přístavů.

1. kapitola

Muži dvou tváří

2. října 571, Mar Trisole. Nacházíme se přes sto třicet mil jižně od Scoglio Nero, sto padesát námořních mil od Lerkanty. Větrné podmínky jsou nanejvýš příznivé, očekávám příjezd do Puerte de la Astra do pěti dnů. Morálka posádky je dobrá, náklad bez úhony. Y. V.

Yliador Vicente si instinktivně zaclonil oči rukou s brkem, když na tváři ucítil první ranní paprsky. Ještě jednou zběžně přelétl těch několik nově popsaných řádků a lodní deník odložil, jen aby zpod vesty vyňal menší, mnohem ohmatanější svazek.

Namočil psací brk do připevněného kalamáře a začal psát, tentokrát o hodně neochotněji. Bratr Moriente mu však říkal, že to pomůže. A Tiší bratři přece nelžou...

Zase jsem měl ten divný sen o Tiffany. Znovu mi umírala v náručí, znovu jsem ji křísil a znovu mi zemřela. Tentokrát se mi pod rukama roztekla jako mořská voda a změnila se v holubici. Po tvářích mi tekly slzy...

Při té vzpomínce se zachvěl. Tolik let! Tolik propitých nocí, tolik prozvracených rán, tolik zlata všem těm šarlatánům... A stále nic. *Zatraceně! Potom věřte lékařům.* Potřásl hlavou, jako by ho ten pohyb snad mohl zbavit vzpomínek na neposedné kaštanové kadeře a zelené oči.

Slunce neúnavně šplhalo vzhůru a Vicente cítil, jak se blíží další krásný horký den, který stráví koupáním v oceánu vlastního potu.

Obrátil se zpět ke psaní.

Pak slzy přestaly téct, všude kolem šlehaly plameny a Tiffany křičela, křičela tak hlasitě, až jsem se probudil. Co to znamená?

Vrátil brk do kalamáře a knihu do své prošíváné vesty. Cena lodního deníku se proti osobnímu snáři zdála zanedbatelná.

Vyšel na palubu a s přimhouřenýma očima pohlédl přímo doprostřed zářícího kotouče. Někdy uvažoval o tom, zda se dá ke slunci doplout. Někdy uvažoval o tom, zda by mu jeho žár mohl sežehnout duši.

„Saháří.“

Trhl sebou. Jako každé ráno, jako každý den.

„Slunce září jasně na naši plavbu.“

Jezzín stál pár kroků od svého kapitána, nehybný jako socha vyřezaná z nejtmašího ebenu, na sobě světlé volné kalhoty, ruce zkřížené na prsou.

Vicentemu se povedlo vyloudit na tváři nervózní úsměv. *Nevím, jestli mě zneklidňuje víc barva jeho kůže, země jeho původu nebo ta hluboká jizva na čele. Nejspíš všechno dohromady, blesko mu hlavou.*

„Vítr nám přeje,“ odvětil pomalu.

Ebenový muž se usmál a svalnatými pažemi se opřel o dřevěné zábradlí.

„Tvá loď je dobrá loď, saháří,“ zazubil se a sevřel zábradlí prsty, jako by zkoušel, jestli vydrží jeho mocný stisk.

Vicente musel mlčky souhlasit.

Tiffany byla zatraceně dobrá. A loď to byla ještě lepší. Se třemi hlavními plachtami patřila tahle obchodní briga k nej-

rychlejší ve své třídě. Nemohla se sice pyšnit tolika děly jako galéry, ale na ochranu před piráty to stačilo.

Vicente vždycky věděl, co zamlčet, co nepřiznat a na co zapomenout. Jen u Jezzína měl pocit, že mu vidí až na dno duše. Přes nastupující horko se zachvěl. Nebylo mu to příjemné. Ale jen těžko by našel v Lekantě lepšího dělostřelce.

Kapitán se po Jezzínovi ohlédl, ale ten se už věnoval svým láskám – bronzovým kráskám na palubě lodi.

Vicente cítil, jak ho pozvolna opouštějí všechny chmury a stíny nočních mūr. Uvědomil si, že se usmívá. Přes okolní vedro se blaženě šklebil do zářícího slunce. *Na moři mi bylo vždy lépe než na souši – ve světě modrých vln člověka nemohlo potkat nic strašlivějšího než bouře, uragán nebo šavle opilého námořníka, popřípadě několika jeho kamarádů. Souš byla horší. Přivolávala vzpomínky. Spoustu vzpomínek.*

Otočil se ke kormidlu, kde stál Tiff. Jméno toho mladíka nikdo neznal, a tak mu dali jméno podle lodi, se kterou dokázal zázraky.

Mladý kormidelník se usmál, a kdyby kdysi nepřišel o jazyk, určitě by i pozdravil. Takhle alespoň mrkl. Vicente zauvažoval, jestli ten mladík někdy spí.

S nemilosrdně stoupající teplotou se probouzel i zbytek posádky. Většinou to byli muži, kterým se před sedmi lety zhroutil svět v krvavé válce s Asmány. A když je Lekanta, jejich vlast, odměnila po slavném vítězství prázdnými slovy chvály a několika medailemi, záměrně přehlížejíc prázdnotu v jejich očích i utrpení jejich manželek, které léhaly pod Asmány jako nejšpinavější děvky, tihle muži udělali to jediné, co jim zbylo – zjistili, jak velkou cenu mají medaile v lekantských hospodách, a našli si nový svět. Svět, kde je

každý tím, kým chce být, kde je každý naprosto svobodný – dokud ho nepohltní mokrý náruč oceánu.

„Kapitáne!“

Mikkel Astorachelli byl ovšem ve zcela jiné situaci. Nebyl to voják, neviděl lidi umírat pod blyštivými čepelími a v oblacích střelného prachu. Viděl v brázdění moře jen další příležitost, jak ulehčit svému otci od několika desítek zlatých, vyplacených za post prvního důstojníka na *Tiffany*.

Kapitán v duchu pokrčil rameny. Ani se nemohl na ty úplatkářské krysy zlobit. Pravý zlaťák je pravý zlaťák.

„Poručíku?“

„Podle mých propočtů jsme se odchýlili o několik stupňů jižněji, než bylo zamýšleno... pane.“

„Podle mých odhadů také vezeme o něco cennější náklad, než bylo zamýšleno, poručíku,“ odvětil Vicente a čekal na odpověď.

Jediné, co o těch zpropadených bednách v podpalubí věděl, bylo, že je na nich něco divného. Ale když se vám zčistajasna objeví na lodi synáček jednoho z nejbohatších mužů v Lekantě, člověku nezbyvá než zakázku přijmout. Starý Armand Astorachelli byl prý stejně bezohledný jako mocný. Od takových, jako je on, bylo lepší držet se dál.

„Obáváte se pirátů, pane?“ zeptal se mladík beze změny výrazu.

„Svět je plný těch, kteří chtějí přijít k zisku naprosto bez práce. A zapomínají přitom, že na každé prase se někde vaří voda, není-liž pravda, pane Astorachelli?“

První důstojník se jen usmál: „Ovšemže, kapitáne.“

„Jděte zkontrolovat náklad, poručíku,“ odbyl ho Vicente. *Nenapadá mě žádný lepší způsob, jak toho spratka dostat co nejdál ode mě.*

Mikkel jen pokývl a odkráčel po schůdcích do podpalubí. Vicente by ho nejraději chytil za límec a hodil přes palubu. *Proč se zbytečně rozčiluju? Co mě na něm tak vytáčí? Není vůbec důležitý, po téhle plavbě ho s trochou štěstí už nikdy –*

Z úvah ho vytrhl hluk na přídi. Rychle přešel k chumlu povykujících námořníků a protlačil se do středu, kde se po palubě váleli dva muži. Okolo stojící čumilové je v jejich zápasu hlasitě povzbuzovali. Naštěstí se našli i tací, kteří nezapomněli na loď.

„Nechte toho!“ zařval kapitán, ale dle očekávání to nezašlo.

Ramenatý vousáč ušetřil svému protivníkovi, jemuž nemohlo být víc než patnáct, ránu do brady, po které se kluk s nezdravě bledou tváří sesul na zem. V okamžiku, kdy Vicente uviděl, jak se ve vítězově pravé ruce cosi zablesklo, vyrazil dopředu. Praštil muže pěstí do spánku, až se námořník zakymácel. Zakřivenou asmánskou dýku, již svíral, ale nepustil.

Vicente ho praštil ještě jednou, zbraň vypadla rváči z ruky a neškodně zachrastila o palubu. Zbitý kluk si správně uvědomil svou šanci a nechal si od několika dalších pomoci do bezpečí.

Vousáč něco nesrozumitelně zavrčel, kapitánovi přitom neušel pološílený lesk v jeho očích. Vicente zatraceně dobře věděl, proč nikdo z námořníků do bitky nezasáhl. Buvo je se báli všichni. Proto nesměl nic ponechat náhodě.

Cvaknutí nataženého kohoutku rázem utišilo vzrušený hovor kolem. Kapitán mířil na vousáče pistolí, hlaveň směřovala přesně na kořen nosu.

„Vstaň,“ řekl Vicente. *S touhle zbraní jsem už pět let nechybil a obličej toho muže není dál než píd’. Pozoroval, jak*

plamínky ve rváčových očích pomalu pohasínají a na jejich místo se opět dere zdravý rozum. A nenávist, přirozeně.

Buvoj vrávoravě vstal.

„Takhle se můžeš rvát v docích, ne na mojí lodi,“ sdělil mu kapitán ledově, zbraň stále připravenou.

Buvoj si odplivl.

„Teď jsi znečistil palubu. Celou ji vydrhneš. Jasně?“

„Tvaroh řek vo mý mámě, že spala s Asmánem!“ bránil se vousáč, ukazuje přitom na chlapce.

„Je to pravda?“

„On začal!“ křikl Tvaroh. „Řekl, že moje matka musela spát s paviánem, když porodila mě!“

„Tvarohu, provinil ses stejně jako Buvoj. V jeho trestu mu pomůžeš. Rozumíš?“

Hoch pohlédl na vousáče a ještě o něco více zbledl.

„A vy,“ ukázal kapitán na několik spolehlivých členů posádky, „na ně dohlédnete, jasný? A jestli,“ otočil se na Buvoje, „jestli ještě jednou uvidím tu tvou kudlu, proženu ti hlavou kulku. Rozuměls, Buvoji, anebo ti tvůj otec zapomněl dát mozek, když tě dělal?“

Vousáč přitakal, ale nenávist z jeho očí nezmizela. *No co, člověk nemůže mít vždycky všechno.*

Muži si šli rychle po svém. Vicente se ujistil, že stráž nad oběma provinilci bude připravená zasáhnout, kdyby k něčemu došlo, a vydal se ke kormidlu.

Tiff stál nevzrušeně na svém místě, celá rvačka ho vůbec nezajímala nebo ji spíš ani nevnímal. Říkalo se o něm, že vidí jen moře. Občas by tomu Vicente i věřil. *Vlastně by nebylo vůbec špatné vidět jen vlny. Člověk by alespoň nemusel přemýšlet.*

Kapitán přešel k mlčenlivému mladíkovi a ukázal na Buvoje: „Jen malá hádka, nic víc.“

Tiff kývl, hnědé oči stále upřené na hladinu.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se kapitán tiše.

Tiff mlčel. Natáhl levou ruku a ukázal prstem na nebe, pak zavrtěl hlavou.

Vicente si povzdechl. *Jeho nos nás nezklamal ještě nikdy. A tohle gesto má jen jedno vysvětlení.*

„Kolik máme času?“ zajímal se.

Tiff pokrčil rameny.

Takže žádná okamžitá smršť. Výborně.

Kapitán se otočil na patě a vykročil ke schodům, ale kormidelník ho chytil za rameno, v hnědých očích varování a strach. Tiff ukázal na modré nebe nad sebou a prsty levé ruky naznačil déšť. Vicente se zamračil a vybídl ho, ať pokračuje. *Co se stane, až začne bouře?*

Tiff ukázal druhou rukou na prkna pod sebou a pokrčil dlaň pravé ruky tak, že představovala plující loď. Jeho déšť se přesunul nad loď.

Loď v bouři. A co dál?

Tiff sevřel ruku, kterou naznačoval déšť, v pěst a jedno-duše udeřil do půlměsíčitě loď.

U Naaruna, Vlnobijce... do hajzlu.

„Ale *Tiffany* toho už vydržela dost, tohle je jen...“

Tiff se smutně usmál a zavrtěl hlavou. Nemělo cenu se ptát, jestli lze doplout do Puerte de la Astra. *Kdyby ano, neobtěžoval by mě s tím. Nechce se mi měnit kurz. Tohle jsou bezpečné vody, kam se piráti jen stěží odváží. Znovu si představil ránu pěstí do malé loďky a kouzl se do rtu. Zatraceně!*

Otočil se zpátky k Tiffovi: „Změň kurz na Puerte Haddaro.“

Tiff jen pokýval hlavou a otočil kormidlo.

Vicente zvedl hlas k posádce: „Musíme se schovat, jinak nás Vlnobijce pozve na podmořskou hostinu. Směr Puerte Haddaro, pánové!“

Bylo slyšet nespokojené bručení, nadávky a několik poznámek o tom, že haddarský vykřičený dům U Rudého kvítku se asterským Sedmi mořským pannám ani zdaleka nevyrovná, ale celkově vzali tu novinu dobře. *Rudý kvítek sice není mořská kráska, ale stačí, že voní, ne?*

„Pane.“

Mikkelovi pohrával na tváři nepochopitelný úsměv, ale Vicente byl v tu chvíli příliš zaneprázdněný myšlenkami o novém kurzu, než aby se tím zabýval.

„Na okamžik, pane.“

Kapitán unaveně kývl. Poznámky o nespokojenosti posádky nebo o nebezpečí plynoucím z nového kurzu ho nezajímaly, ale byl to dobrý důvod, proč se stáhnout do kajuty.

„Tady budeme mít soukromí. Posadíte se, poručíku?“

Zdvořilostní fráze Vicente pronášel s elegancí asmánského dvořana snažícího se vylhat se z vraždy své manželky, kterou našli ve společné ložnici s jeho dýkou v zádech. *Prostá praxe. Za války jsem zvládl daleko lepší kousky.*

Astorachelli nabídku s díky přijal.

„Vino?“

Další fráze, další písek mezi zuby.

Kapitán se usmíval. Naplnil dvě číše, jednu podal muži v křesle před sebou a také si sedl.

„Na zdárnou plavbu,“ prohodil a pozorně mladíka sledoval.

Mikkel pomalu usrkával.

„Vynikající,“ pronesl s nervózním úsměvem.

I menší znalec by snadno poznal, že Mikkel vínu ani zdaleka nerozumí. Pozorně prohlédl číši, ze které pil, a na

okamžik se zarazil. Doposud každý z hostů se zarazil, když spatřil pohár s vyrytým slonem.

„Památka na válku,“ předběhl kapitán jakoukoli otázku. „Té jste se ale díky vlivu svého otce nejspíš vyhnul, že, pane Astorachelli?“

Mladík sklonil hlavu.

Kapitánův úsměv se rozšířil: „Bez urážky.“

Společenská konverzace nemusí být vždy nudná. Astorachelli si zřejmě myslel, že mi skutečnost, že nebyl ve válce, unikne. Ještě chvíli si vychutnával svůj drobný triumf spolu s jemným vínem z Asmánie a vzpomínal na žár, písek –

Na smaragdové oči, na vůni levandule...

Rychle se sklonil ke svému stolu a přelétl pohledem zápis o plavbě.

„Chtěl jste se mnou mluvit, poručíku?“ *Nezapomněl jsem. Přes všechnu snahu.* „Pokud mi chcete vykládat o nedokonalosti mé lodi, buďte, prosím, stručný,“ dodal kvapně. Začínala ho přemáhat netrpělivost. Potřeboval své vzpomínky opít něčím tvrdším.

Tentokrát se široce usmál Mikkel.

„Jedná se o náklad, pane,“ řekl beze spěchu.

Kapitán na něj pohlédl: „Vezeme brokát, koberce, několik sudů pitné vody, ...“

„Myslel jsem náš zvláštní náklad.“

Ten pitomý kluk mi skočil do řeči!

„Je to nanejvýš tajná záležitost, poručíku,“ odtušil Vicente s klidem, který necítil, „bohužel, nemohu vám...“

„Nejde o mne, kapitáne, ale muži jsou z toho nejistí. Šuškájí si o tom, co vlastně vezeme. Někdo říká, že tajné dokumenty z války, jiní zase, že je to černé zboží...“

„Ať je to, jak chce, poručíku,“ přerušil ho přesně uprostřed věty kapitán, „plán plavby to nemění. Během týdne nebo nanejvýš deseti dnů vyložíme náklad v Puerte de la Astra, tamní lidé si to už převezmou.“

Napřímil se a ukázal na dveře.

„Pokud je to všechno...“

Zoufale potřeboval uspat své vzpomínky na tu prokletou krásku. Kořalkou, vínem, čímkoli, ale hlavně rychle!

Mikkel vstal stylem znuděného elegána, pro nějž je smaragd tretkou a válka vzdáleným pojmem. Mezi dveřmi se ještě otočil: „Víte vůbec vy sám, kapitáne, co to vlastně vezete?“

„A vy?“ ucedil oslovený jedovatě. „Zkuste hádat,“ odvětil Mikkel záhadně.

Tak dost. Vicente odehnal smaragdové oči ze svých vzpomínek a prudce udeřil do stolu.

„Poručíku, váš otec nám o nákladu dal tolik informací, kolik považoval za správné. Nemějte obavy, že bychom snad náklad nedovezli v pořádku, osobně se o to postarám,“ řekl téměř jedním dechem. „Vy se teď zase postarejte o to, aby loď po zbytek dne udržovala správný kurz a abych nebyl rušen!“

Teď se usmíval Mikkel a Vicente s tím nemohl nic udělat. *Vyšel jsem ze cviku. Sedm let je sedm let.*

Když za Mikkelem zaklaply dveře, kapitán vstal a z dřevěné skříňky za sebou vyndal kůží omotanou láhev. Když se poprvé napil, neskutečně se mu ulevilo. *Asmánie měla mnohem více kvalit než jen dokonale vyvážené šavle.* Chvilí-li se díval před sebe a pak se přímo z láhve napil znovu. *Ne vím, co v těch zpropadených bednách je. Víím jen to, že po převozu se o zboží přihlásí kupec, který se kvůli změně kur-*

zu zřejmě načeká. A že dostaneme smluvenou provizi. Nemalou.

Přešel ke dveřím do kajuty, zamkl je na petlici a znovu se posadil. Do poháru od vína si nalil hustý zlatohnědý likér a pomalu usrkával. Ani tady, uprostřed moře, se nemohl zbavit pocitu, že je Tiffany stále nablízku. Hledal ji dlouho... a nakonec ji našel. Schovala se v poslední sklenice alkoholu, v posledním loku.

* * *

Sultánova přijímací síň byla zdobena tisíci démanty roztočivých barev a Vicente s každou uběhlou vteřinou ztrácel iluze o nádheře lekantského dóžecího paláce. Na Asmánské říši toho bylo ostatně k obdivování opravdu mnoho – bohatá historie, lékařské umění, zvláštní pojetí vztahu muže a ženy... Jen těžko by šlo představit si lekantský pár, kde by žena přijala naprosto podřadnou roli, a přesto cítila, že tak to má být a že ji manžel miluje, i když ji přehlíží. Nikde jinde byste neviděli tak bouřlivé oslavy narození potomka. Nikde jinde byste nezažili tak samozřejmé přijímání smrti, tak jednoduché a prosté obřady za zesnulé.¶Bylo toho daleko víc – vždyť Vicente jako nisanji byl u dvora teprve několik týdnů – a nejtěžší zkouška měla teprve přijít.

V bílé košili, prošívaném barevném kabátci a v černých sametových kalhotách cítil, jak mu po zádech stékají čůrky potu. Pravda, bylo to vyhlášeným asmánským vedrem... ale jen částečně. Částečně stále uvažoval o svém rozhodnutí.

Nebylo strašlivějších a bolestivějších trestů za zradu, než jaké platily v Asmánii. Hlavou mu znova prolétly jeho plá-

ny, jeho hra o všechno, kterou mohl prohrát každým okamžikem, každým nádechem.

Ale už nebylo cesty zpět. Dvě úmluvy – s lekantskými i zdejšími. A žádná cesta náhle nebyla bezpečná.

„Jste nervózní, přáteli?“ Hlas asmánského rádce po Vicenteho pravici ho vytrhl z myšlenek. „Sultán vám jako svému jinověrnému poradci ve věcech lekantské armády hodlá představit svou schovanku... Není nepůvabná.“

Vicente se usmíval, ačkoliv si nemohl nevšimnout, jak Asmán použil místo oficiálního titulu „nisanji“ raději lekantský výraz. A jak dal jemný důraz na „jinověrný“. Ale jak říká staré přísloví, „koně, který běží tryskem, už nezastavíš“.

„Nepochybně.“ ¶Vicenteho závod začal už dávno a zastavit nyní znamenalo zemřít.

Za hlasitého troubení podivně zatočených rohů vstoupil do blýskavé síně sultán Selim II. a jakási mladá dívka.

Vicente sklonil hlavu v úkloně, ale neubráníl se, aby se po ní alespoň očkem nepodíval.

Ve vší své blýskavé záři prstenů a náramků vypadal sultán vedle ní jako hadroš. Ona byla oděna jednoduše, v bílém saténu, čelo jí zdobila zlatá čelenka. Nisanjiho průvodce nelhal, spíš nedocenil. Vicente se v ní málem ztratil.

A pak se mu před očima vzňala. Křičela a svíjela se bolestí, její ruce prosily a natahovaly se k němu. Volal ji jménem, ale jeho hlas zanikl v hučení ohně.

* * *

Vicenteho probral jakýsi výkřik. *Byl jsem to já?*

Ležel na podlaze ve své kajutě, vestu potřísněnou likérem, broušená sklenice se kutálela po podlaze v rytmu kolébání

lodi. V hrdle měl takové sucho, jaké nepoznala snad ani asmánská poušť.

Co se tu zatraceně stalo?

Na tuhle otázku asi čekal kovář ve Vicenteho hlavě. Bušil do své kovadliny tvrdě a vytrvale, jako by chtěl vy-zbrojit novou armádu nějakého šíleného sultána. Vicente vrávoravě vstal. Tedy... Měl pocit, že stojí, ale po chvíli si uvědomil, že obdivuje zelené vyšívání svého polstrovaného křesla.

Zatraceně, Vicente, to ses pořádně zřídil.

Znovu se pokusil vstát. Nazelenalé vyšívání křesla bylo opravdu pěkné, obzvláště pak to vypodobnění bájných ptáků a slonů...

Zapřel se o vyřezávané opěradlo křesla a zkusil to znovu... a všechna ta vyšitá zvířata vzdávala hold novému dni.

Napočtvrté se vynaložené úsilí setkalo s úspěchem. Vicente opatrně vstal a udělal několik nejistých kroků po kajutě. Chytil se desky stolu. Několik minut fascinovaně obdivoval vysokou láhev ve speciálním držadle na stole.

Byla docela prázdná.

Zvláštní, ještě včera...

Několik opilých kousků mozaiky s bolestným skřípěním dosedlo na své místo.

Vicente, u ďasa, celou flašku!

Jeho přítel kovář mu při té vzpomínce ušetřil pořádnou ránu.

Včerejší rozhovor s Astorachellim... Ta jeho zmínka o bednách...

Kovář stále vytrvale bušil, ale kapitán ho pomalu začínal ignorovat.

Co prý vezeme! Ten idiot!

Přinutil se projít se po kajutě. Bylo to jako táhnout za sebou slona, ale nakonec celou místnost obešel dokola. Opakoval to celé ještě několikrát, dokud svému kováři nerozbil kovadlinu, neutopil slona ve vlnách střízlivosti a dokud si neuvědomil, že má křeslo vyšito černě, ne zeleně.

O hodně jistějším krokem vyrazil ze své kajuty, rozhodnut přijít na to, co mu starý Astorachelli vlastně nadělal. Vzpomněl si na svůj sen a neubráníl se přiopilému úsměvu. *Nisanji Vicente... To byly časy. Po mně už tenhle úřad vykonávala jenom samá mladá ucha. Já tomu dal alespoň štávu.* S trochu lepší náladou vyšel ze své kajuty.

Buvoj stojící přede dveřmi ho opravdu překvapil. Rána pěstí téměř otočila Vicenteho dokola, svět se mu opět na okamžik rozlétl na barevnou skládačku. Ucítil pach nějaké strašlivé pálenky. Další ránu Vicente instinktivně kryl předloktím. Chyba.

Asmánská zakřivená dýka se zaryla do kůže. Šílenství v Buvojových očích dávalo jasně najevo, že není při smyslech.

„Můj brácha! Ty... Můj malej brácha!“

Páchl kořalkou – a smrtí, tou především.

„Buvoji...“

Vyrazil proti soupeři, zbraň v jeho ruce se divoce zablyskla. Vicente uskočil, ale Buvoj se sebral nepříjemně rychle.

„Zabils mi bráchu! Chcípni!“

„Nech toho!“ zařval Vicente. *Nepomůže to. Nebude to nic platné.*

Ve chvíli, kdy Buvoj skočil, po něm Vicente střelil. Vousáč srazil soupeře na podlahu a vzápětí dostal pažbou pistole do zad a čelem do hlavy. Nebráníl se.

S vypětím všech sil odstrčil kapitán Buvojovo tělo stranou a vyškrábal se na nohy. Nešťastníkovi zela v oku díra od střely.

Zatraceně, Vicente, tohle je sakra zlý! Jak dlouho tu na mě čekal? Minuty? Hodiny? A proč?

Jakoby z dálky slyšel přibíhající muže, které přilákal hluk výstřelu. Dívali se na celý výjev vytřeštěnýma očima plným nepochopení.

Co jim mám říct?

„Odneste ho,“ zaskuhral po chvíli. Z rány na předloktí odkapávala krev.

Nikdo se nepohnul.

„Tak ho sakra odneste, nebo to mám udělat sám?“

Nakonec poslechli. Někteří.

„Zaútočil na mě,“ ukázal Vicente na zakřivenou dýku na podlaze a přál si, aby to všechno byl jen hodně špatný sen po flámu. Nevěděl, jestli jeho slovům věří. V tu chvíli mu to bylo jedno. V tu chvíli on přestal věřit jim. A všechno to skrývání v asmánských uličkách a zapírání sebe sama... se vrátilo.

* * *

V domě nejlepšího lekantského hodináře se svítilo. Ač se jednalo o jeden z bezchybně udržovaných skvostů v této ulici, Calidor Fortunato nikdy nenajímal služebnictvo. Bylo na jeho vkus příliš zvědavé a nespolehlivé.

„Ještě jsme ani nedojedli. Kampak jdete, drahý?“ ptala se plavovlasá žena svého chotě. V jejím hlase zněla naléhavost a úzkost, ale ani jednoho si Fortunato nevšiml. Nebo si nechtěl všimat.